

The Bermuda Triangle of Maduro's Fall: Vortices of Energy, Geopolitics, and Security

Hamid Ahmadinejad^{✉1} , Hossein Zeinivand², Hossein Chehrezad³

1. Corresponding author, Assistant Professor, Department of Political Science and International Relations, Faculty of Literature and Humanities, Lorestan University, Khorramabad, Iran. E-mail: ahmadinejad.h@lu.ac.ir
2. Faculty member, Department of Political Science and International Relations, Faculty of Literature and Humanities, Lorestan University, Khorramabad, Iran
3. M.A. in International Relations, Faculty of Law and Political Science, Kharazmi University, Tehran, Iran

Article Info

Article type:
Research Paper

Article history:
Received: 9 february 2026
Received in revised form: 20 february 2026
Accepted: 24 february 2026

Keywords:
Monroe Doctrine,
Energy,
Geopolitics,
Security,
Maduro's Fall.

ABSTRACT

Venezuela, due to its geostrategic significance and its position as the holder of the world's largest proven oil reserves, has always attracted the attention of the United States. However, in recent decades, the country had turned into a geopolitical quagmire for Washington. This situation ultimately led to a military action by the Trump administration in January 2025, during which Nicolás Maduro, the President of Venezuela, was abducted and the Venezuelan government was overthrown. Relying on the assumption that the causes of this U.S. action were multidimensional, this study seeks to answer the following question: How did energy, geopolitics, and security create the conditions for Maduro's downfall at the hands of the United States? Taking a descriptive-analytical approach and drawing on documentary and library-based data, the findings of the study indicate that control over Venezuela's hydrocarbon resources, containment of Russian and Chinese influence in America's traditional sphere of influence, and the aggressive redefinition of security based on the Monroe Doctrine, as the three sides of a decisive triangle, provided the necessary groundwork for U.S. intervention and the collapse of the Maduro government. The research results reveal that in this triangle of decline, security served as the justification, energy acted as the tool, and geopolitics constituted the underlying foundation and main driver.

Cite this article: Ahmadinejad, H.; Zeinivand, H.; & Chehrezad, H. (2025). The Bermuda Triangle of Maduro's Fall: Vortices of Energy, Geopolitics, and Security. *New Geopolitics Research*, 2 (2), 169-187.

© The Author(s).

Publisher: Lorestan University.

DOI: <https://doi.org/10.22034/nrpg.2.2.10>

Introduction

Venezuela has long occupied a critical position in United States foreign policy due to its exceptional geostrategic location and its status as the holder of the world's largest proven oil reserves. For much of the twentieth century, Caracas functioned as a relatively stable energy partner within Washington's traditional sphere of influence in the Western Hemisphere. However, the rise of Hugo Chávez in 1999 and the subsequent consolidation of a radical, anti-imperialist political project fundamentally altered the nature of U.S.–Venezuela relations. Chávez's policies of oil nationalization, strategic autonomy, and alignment with non-Western powers transformed Venezuela from a cooperative partner into a geopolitical challenger. Following Chávez's death in 2013, Nicolás Maduro inherited a fragile political system amid worsening economic collapse, social unrest, and international isolation.

The return of Donald Trump to the U.S. presidency in 2025 marked a decisive turning point. Unlike previous administrations that relied primarily on sanctions, diplomatic pressure, and proxy strategies, the second Trump administration adopted a more overtly coercive approach toward Venezuela. In January 2025, this culminated in a direct U.S. military operation that resulted in the abduction of President Nicolás Maduro and the collapse of his government. This unprecedented action raised fundamental questions about the logic guiding contemporary U.S. interventionism in the Western Hemisphere. This study argues that the downfall of Maduro cannot be explained by a single factor, but rather by the convergence of energy interests, security narratives, and geopolitical rivalry, operating together as a “Bermuda Triangle” that made U.S. intervention both conceivable and executable. The Monroe Doctrine, particularly in its Trump-era reinterpretation, provides the most effective analytical framework for understanding this convergence.

Methodology

This research adopts a descriptive–analytical methodology grounded in qualitative analysis. Data were collected through documentary and library-based sources, including official U.S. policy documents, especially the 2025 National Security Strategy, academic literature, policy reports, and reputable international media sources. The study does not seek to provide a predictive or normative account, but rather to explain causal mechanisms behind U.S. behavior toward Venezuela. By employing the Monroe Doctrine as a theoretical lens, the research systematically examines how security, energy, and geopolitics functioned as interconnected dimensions rather than isolated variables.

Results and Discussion

The findings demonstrate that the fall of Maduro resulted from the interaction of three mutually reinforcing dynamics.

First, energy constituted a critical enabling factor. Venezuela's vast hydrocarbon reserves—estimated at over 300 billion barrels—represent a strategic asset with global implications. In an international environment characterized by heightened energy insecurity, instability in the Middle East, and intensifying great-power competition, control over Venezuelan oil acquired renewed importance for Washington. U.S. refineries are technologically suited to process Venezuela's heavy crude, and the prospect of rival powers benefiting from these resources was increasingly perceived as unacceptable. While Venezuela's oil industry had deteriorated severely under Maduro, its long-term potential remained significant. The study finds that energy functioned primarily as an instrument: a tangible resource whose control could enhance U.S. energy security while simultaneously depriving competitors such as China of strategic advantages.

Second, security operated as the principal justification for intervention. The Trump administration framed Venezuela as a source of transnational threats, including mass migration, drug trafficking, and organized crime. These narratives were prominently reflected in the 2025 National Security Strategy, which elevated instability in the Western Hemisphere to a top-tier security concern. However, empirical evidence suggests that the scale of Venezuela's involvement in drug trafficking, particularly toward the United States, was often exaggerated. While migration flows and criminal networks posed real challenges, they were instrumentalized to legitimize coercive action. In this sense, security did not function as the root cause of intervention, but rather as a legitimizing discourse that rendered an otherwise unlawful action politically defensible within the framework of the Monroe Doctrine in the Trump era.

Third, geopolitics emerged as the fundamental driver. Venezuela had become a focal point for the expanding influence of China, Russia, and Iran in the Western Hemisphere. China's role as Venezuela's primary oil customer, Russia's extensive military and security cooperation, and Iran's growing defense and technological presence collectively transformed Venezuela into a strategic outpost for U.S. rivals. From Washington's perspective, this development represented a direct violation of the core logic of the Monroe Doctrine, which asserts U.S. primacy in the Western Hemisphere. The 2025 National Security Strategy explicitly redefined the doctrine in hegemonic terms, emphasizing proactive dominance rather than passive exclusion. Within this framework, tolerating rival power entrenchment in Venezuela was no longer seen as an option. The removal of Maduro thus served not only to eliminate an unfriendly regime, but also to signal U.S. resolve to other global competitors.

Conclusion

This study concludes that the U.S. intervention in Venezuela and the subsequent fall of Nicolás Maduro were not the result of spontaneous decision-making or isolated crises. Rather, they reflected a coherent strategic logic rooted in the Trump administration's reinterpretation of the Monroe Doctrine. Within this logic, geopolitics constituted the foundational motive, energy functioned as a strategic instrument, and security narratives provided the necessary justification. The Venezuelan case illustrates a broader transformation in U.S. foreign policy behavior, characterized by a diminishing regard for legal constraints when they conflict with perceived geopolitical imperatives. As such, the U.S. action in Venezuela should not be understood as an exceptional episode, but as a warning sign of a potentially recurring pattern in future U.S. interactions with its international environment, one in which power, rather than law, increasingly defines the boundaries of an acceptable action.

برمودای سقوط مادورو؛ گرداب‌های انرژی، ژئوپلیتیک و امنیت

حمید احمدی نژاد^۱، حسین زینی‌وند^۲، حسین چهره آزاد^۳

۱. نویسنده مسئول، استادیار گروه علوم سیاسی و روابط بین‌الملل، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه لرستان، خرم‌آباد، ایران. رایانامه: ahmadinejad.h@lu.ac.ir
۲. عضو هیات علمی گروه علوم سیاسی و روابط بین‌الملل، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه لرستان، خرم‌آباد، ایران.
۳. دانش‌آموخته کارشناسی ارشد روابط بین‌الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

اطلاعات مقاله	چکیده
<p>نوع مقاله: مقاله پژوهشی</p> <p>تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۱۱/۲۰</p> <p>تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۱۲/۰۱</p> <p>تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۱۲/۰۵</p> <p>کلیدواژه‌ها: دکترین مونرو، انرژی، ژئوپلیتیک، امنیت، سقوط مادورو.</p>	<p>ونزوئلا با اهمیت ژئواستراتژیک و مرکز بزرگ‌ترین ذخایر اثبات‌شده نفت جهان، همواره مورد توجه ایالات متحده بوده است؛ اما در چند دهه‌ی اخیر، این کشور برای آمریکا به یک چالش ژئوپلیتیکی تبدیل شده بود و همین باعث شد در نهایت طی یک اقدام نظامی از سوی دولت ترامپ، در ژانویه ۲۰۲۵ با ربایش نیکولاس مادورو رئیس‌جمهور ونزوئلا، دولت این کشور ساقط شود. این پژوهش با اتکا بر این فرضیه که علت این اقدام آمریکا عوامل سلسله‌مراتبی متعددی مانند انرژی، امنیت و ژئوپلیتیک بوده است، در پی پاسخ به این پرسش است که: انرژی، ژئوپلیتیک و امنیت چگونه زمینه سقوط مادورو از سوی آمریکا را فراهم آورد؟ بر اساس رویکرد توصیفی-تحلیلی و با بهره‌گیری از داده‌های اسنادی و کتابخانه‌ای، یافته‌ها نشان می‌دهد کنترل منابع هیدروکربنی ونزوئلا، مهار نفوذ روسیه و چین در حیط خلوت آمریکا، و بازتعریف تهاجمی امنیت بر پایه دکترین مونرو، به‌عنوان اضلاع یک مثلث سرنوشت‌ساز، بستر لازم برای مداخله‌ی آمریکا و سقوط مادورو را فراهم کرد. نتایج پژوهش حاکی از آن است که در این مثلث سقوط، جایگاه و نقش امنیت توجیه‌کننده، انرژی ابزار و ژئوپلیتیک زیربنا و محرک اصلی بوده است.</p>

استناد: احمدی نژاد، حمید؛ زینی‌وند، حسین؛ چهره آزاد، حسین. (۱۴۰۴) برمودای سقوط مادورو؛ گرداب‌های انرژی، ژئوپلیتیک و امنیت، پژوهش‌های نوین سیاست جغرافیایی، ۲ (۳)، ۱۶۹-۱۸۷.

DOI: <https://doi.org/10.22034/nrpg.2.2.10>

ناشر: دانشگاه لرستان

مقدمه

ونزوئلا، با نام رسمی جمهوری بولیواری ونزوئلا، طی تقریباً دو دهه گذشته، نقطه‌ی کانونی تنش‌های ژئوپلیتیکی پایدار با ایالات متحده بوده است. ریشه‌های این تخصص عمیق به ظهور هوگو چاوز در سال ۱۹۹۹ بازمی‌گردد. چاوز که تا سال ۲۰۱۳ در قدرت بود، با در پیش گرفتن یک برنامه‌ی سوسیالیستی رادیکال و گفتمان ضد امپریالیستی، کاراکاس را به محوری مهم برای مقابله با نفوذ سنتی واشنگتن در آمریکای لاتین تبدیل کرد. این تقابل ایدئولوژیک و راهبردی، زمینه‌ی تاریخی دشمنی دو کشور را بنیان نهاد. پس از مرگ چاوز و به قدرت رسیدن نیکولاس مادورو، این تنش‌ها در بستری از فروپاشی اقتصادی داخلی، بحران‌های سیاسی و ناآرامی‌های اجتماعی شدت یافت. با روی کار آمدن دونالد ترامپ در سال ۲۰۱۷، واشنگتن با تشدید رویکرد خصمانه، کمپین «فشار حداکثری» همه‌جانبه‌ای را با هدف تغییر رژیم در کاراکاس به اجرا گذاشت. این استراتژی شامل تحریم‌های فلج‌کننده، محاصره‌ی مالی و به رسمیت شناختن رهبر مخالفان، خوان گویادو بود.

این روند با ریاست‌جمهوری مجدد ترامپ در سال ۲۰۲۵، وارد فاز جدید و بی‌سابقه‌ای شد؛ بدین معنا که دولت ترامپ از همان ابتدا با ادعاهای تهییج‌کننده، از جمله اتهام دست‌داشتن ونزوئلا در قاچاق مواد مخدر به خاک آمریکا، فضایی از تهدید نظامی مستقیم را ایجاد کرد. این گفتمان تهاجمی، همراه با بازتفسیر ترامپی از دکترین مونرو که مداخله برای «ثبات» را مجاز می‌شمرد، احتمال اقدام نظامی را به گزینه‌ی جدی علیه مادورو تبدیل کرد که در نهایت طی عملیاتی با نام عزم مطلق^۱ در ژانویه ۲۰۲۵ به اجرا درآمد. پژوهش حاضر با هدف واکاوی نقش سلسله‌مراتبی سه عامل انرژی، امنیت و ژئوپلیتیک و تعیین جایگاه هر یک از آنها در معادله‌ی مداخله آمریکا، به عنوان امری بسیاری مهم و بی‌سابقه در سیاست بین‌الملل معاصر، به دنبال پاسخ به این سؤال است که انرژی، ژئوپلیتیک و امنیت به مثابه‌ی یک مثلث برمودا چگونه زمینه‌ی سقوط مادورو از سوی آمریکا را به وجود آورد؟ در پاسخ، نویسندگان دکترین مونرو را به عنوان چارچوبی با قابلیت توضیحی مناسب برای پرسش مطرح‌شده برگزیده‌اند. مقاله ضمن بررسی روند روابط دو کشور و همچنین سند امنیت ملی دولت دوم ترامپ، به شناسایی اهمیت تغییر رویکرد ترامپ نسبت به نیمکره غربی با تمرکز بر ونزوئلا در این سند می‌پردازد؛ سپس سه ضلع ادعاشده‌ی منجر به سقوط مادورو را مورد تحلیل قرار می‌دهد.

ادبیات پژوهش

پیشینه پژوهش

با توجه به تازگی مسئله‌ی این پژوهش، اثری که ارتباط مستقیمی با موضوع آن داشته باشد، وجود ندارد؛ اما در ارتباط با سایر ابعاد موضوع، آثاری نگاشته شده که از جمله می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

صبوری‌نژاد و اکرمی (۱۳۹۴) در مقاله «آمریکا و سیاست ترویج دموکراسی در آمریکای لاتین: مطالعه موردی ونزوئلا» با اتکا به چارچوب تحلیلی «ویلیام رابینسون» نشان داده‌اند ایالات متحده در طی دو دهه گذشته، با برنامه‌ریزی گسترده، بی‌ثبات‌سازی دولت‌های هوگو چاوز و پس از آن را، به‌عنوان مکانیزم اصلی پیگیری کرده است.

آوریده و همکاران (۱۴۰۲) در مقاله «مقایسه تأثیر تحریم‌های ایالات متحده علیه ج.ا.ایران و ونزوئلا در دوره ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ و تأثیرات اقتصادی آن» نشان می‌دهند که تحریم‌ها علیه اقتصاد تک‌محصولی و بی‌ثبات ونزوئلا، اثرات مخرب داشته‌اند که علت آن را می‌توان در وابستگی شدید به نفت، منازعات داخلی عمیق و فقدان تجربه تاریخی لازم برای تطبیق با فشارهای خارجی جستجو کرد.

یافته‌های زارع و اسدزاده (۱۴۰۳) در مقاله «بررسی ایدئولوژیک سیاسی چاوایسم» حاکی از آن است که چاوایسم به‌عنوان یک ایدئولوژی سیاسی انقلابی و بسیج‌کننده، با تلفیقی از ملی‌گرایی بولیواری، سوسیالیسم و اندیشه‌های ضد سرمایه‌داری، توانست هویتی جدید در ونزوئلا ایجاد کند و پایه‌های یک تحول سیاسی اجتماعی عمیق را بنیان نهد.

رنزوآ^۲ (۲۰۲۵) در مقاله «ونزوئلا میان تهدید نظامی ایالات متحده و بقای رژیم»، نشان می‌دهد مادورو با به‌کارگیری سه‌گانه

دیپلماتیک «واگرایی، پوشش‌دهی و مرزشکنی» و ارائه پیشنهاد‌های معاملاتی به واشنگتن درصدد تضمین بقای خود است. نویسنده نتیجه می‌گیرد که محتمل‌ترین سناریو، یک انتقال قدرت درون‌حکومتی است که شرایط آن در کوتاه‌مدت فراهم نیست. ففر^۱ (۲۰۲۵) در مقاله «ژئوپلیتیک کمپین ترامپ علیه ونزوئلا»، استدلال می‌کند کمپین ترامپ علیه ونزوئلا در واقع تقاطعی استراتژیک از چند اولویت کلیدی این دولت از جمله مهار نفوذ چین در نیمکره غربی، تضمین دسترسی امن و انحصاری به ذخایر عظیم نفت ونزوئلا و هدف نهایی، بازتعریف نظم منطقه‌ای تحت هژمونی کامل آمریکا است. ریس رامیرز^۲ (۲۰۲۵) در مقاله «ترامپ، کلمبیا و ونزوئلا: بازگشت دکترین مونرو؟» با بررسی تشدید تنش‌های نظامی اخیر میان آمریکا، ونزوئلا و کلمبیا، این تحولات را بخشی از فرآیند گسترده‌تر بازپیکربندی قدرت در نیمکره غربی می‌داند. پژوهش حاضر نسبت به آثار پیشین از نظر زمانی دارای تمایز و نوآوری است. مقاله رویداد بی‌سابقه رایبش نیکولاس مادورو در ژانویه ۲۰۲۵ و سقوط دولت ونزوئلا را مورد پژوهش قرار داده که در هیچ‌یک از پژوهش‌های پیشین مورد بررسی قرار نگرفته است؛ همچنین این پژوهش برخلاف پژوهش‌های پیشین عوامل انرژی، امنیت و ژئوپلیتیک را در قالب رابطه‌ای سلسله‌مراتبی و نه مجزا بررسی می‌کند تا جایگاه هر کدام در حمله آمریکا به مادورو را مشخص نماید.

چارچوب نظری: دکترین مونرو

دکترین مونرو به عنوان یکی از بنیادین‌ترین اصول در تاریخ سیاست خارجی آمریکا و چارچوب نظری انتخابی این مقاله، به نام جیمز مونرو، رئیس‌جمهور ایالات متحده، در سال ۱۸۲۳، راهبرد این کشور را در قبال دولت‌های تازه‌استقلال‌یافته در آمریکای لاتین، و تهدیدات احتمالی علیه حاکمیت آن‌ها از سوی قدرت‌های اروپایی تدوین کرد (Pires and Nascimento, 2020: 2). سه مفهوم اصلی این دکترین، حوزه‌های نفوذ جداگانه برای آمریکا و اروپا، عدم‌استعمار و عدم‌مداخله قدرت‌های اروپایی بود (U.S. Department of State, n.d). این بیانیه اگرچه در بستر ژئوپلیتیک قرن نوزدهم شکل گرفت، اما به سرعت به یک اصل راهبردی تبدیل شد که نفوذ و مداخلات ایالات متحده در نیمکره غربی را توجیه می‌کرد و زمینه‌ساز گسترش هژمونی واشنگتن به عنوان شناخته‌شده‌ترین سیاست ایالات متحده در قبال نیمکره غربی در طول قرن بیستم شد.

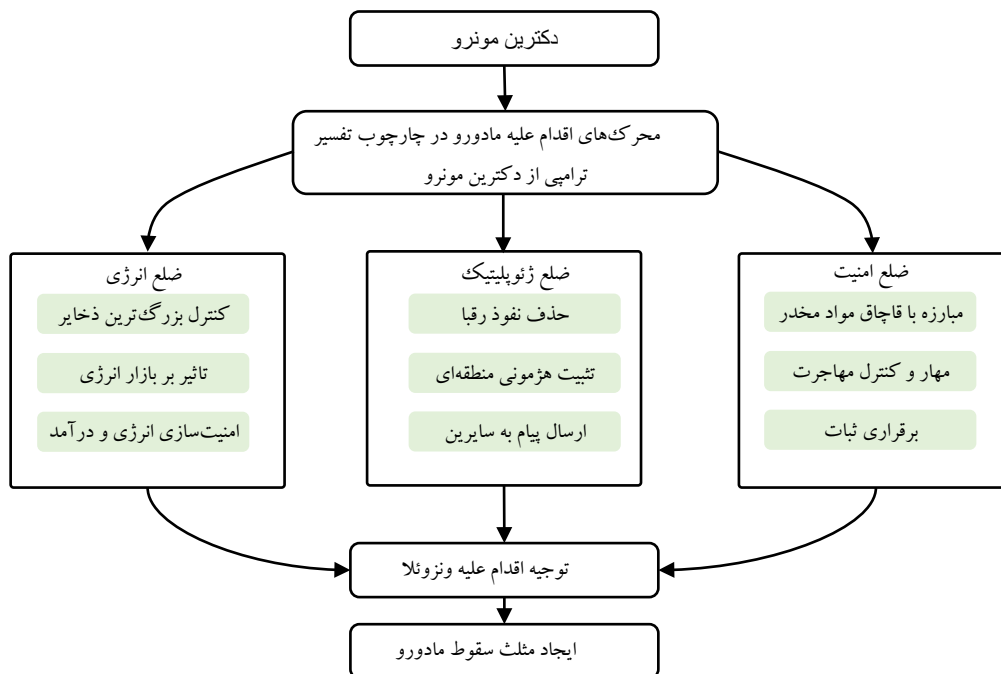
در طول بیش از یکصد سال پس از اعلام دکترین، ایالات متحده بارها این اصول را تعمیم داد یا بازتفسیر کرد. یکی از مهم‌ترین این بازخوانی‌ها «متمم روزولت» در اوایل قرن بیستم بود که به واشنگتن اجازه داد در صورت بی‌ثباتی در کشورهای منطقه، دخالت نظامی کند تا نظم و امنیت را برقرار سازد (Roosevelt, 2026). این رویکرد بعدها مبنای بسیاری از مداخلات آمریکا در آمریکای لاتین، از جمله در پاناما، نیکاراگوئه، و کوبا شد، مداخلاتی که در دهه ۱۹۸۰ شکل آشکارتری به خود گرفت. در دهه‌های اخیر و به‌ویژه در آغاز قرن بیست‌ویکم، دکترین مونرو کمتر در لفاظی رسمی سیاست خارجی آمریکا ظاهر می‌شد؛ هرچند اصول آن همچنان در پس‌زمینه سیاست‌های واشنگتن حضور داشت. به بیان دیگر سیاست اعمالی آمریکا در این خصوص تفاوت معناداری با سیاست اعلامی آن داشت. با این حال، در سال ۲۰۲۵ و سند امنیت ملی دولت دونالد ترامپ، بار دیگر این دکترین با رویکردی معاصرتر و استراتژیک به شکل صریح احیا شد. سند امنیت ملی ۲۰۲۵ آمریکا، که به‌طور رسمی اولویت‌های راهبردی دولت را تعیین می‌کند، دکترین مونرو را نه تنها احیا کرد بلکه آن را در قالب یک متمم ترامپی توسعه می‌دهد. ترامپ با هدف حفظ رقابت‌پذیری ایالات متحده در برابر چین و روسیه، دو قدرت جهانی درحال رشد (Petrovi, 2025: 71)، مدیریت مهاجرت، مقابله با قاچاق مواد مخدر و تضمین دسترسی به منابع استراتژیک، این دکترین را در تازه‌ترین شکل آن بازتعریف کرد. در پرتو این امر، سند تصریح می‌کند که برای حفظ امنیت و رفاه آمریکا، این کشور باید در نیمکره غربی «برتر و فعال» باشد و در هر زمان لازم، با اعتماد به نفس عمل کند. در این سند تازه، دکترین مونرو، دیگر صرفاً یک اصل دفاع در برابر مداخله اروپایی نیست، بلکه به یک نظریه هژمونیک تبدیل شده است که بر اساس آن ایالات متحده باید به صورت فعالانه نقش تعیین‌کننده در اداره‌ی نظم سیاسی، اقتصادی و امنیتی نیمکره غربی داشته باشد. این بازتفسیر همان اصل ابتدایی این دکترین است که اعلام داشته نیمکره غربی نباید همچون آفریقا یا آسیای میانه، موضوعی برای تصرف و استیلا توسط هیچ‌یک از قدرت‌های جهانی تلقی

1. Feffer

2. Reyes Ramirez

شود (Wheless, 1914: 72).

با توجه به وجوه این بازتعریف، می‌توان گفت دکترین مونرو در راهبرد کنونی آمریکا نه تنها زنده شده، بلکه به صورت ابزاری برای مشروعیت‌بخشی به اقدامات تهاجمی و دخالت‌های واشنگتن در نیمکره غربی از جمله در ونزوئلا مورد استفاده قرار گرفته است. به این ترتیب، سؤال اساسی این است که چرا دکترین مونرو برای تحلیل رفتار آمریکا در ونزوئلا در ۲۰۲۶ کارآمد است؟ در پاسخ باید گفت اولاً، این دکترین تاریخچه طولانی دخالت ایالات متحده در منطقه را نشان می‌دهد و بیانگر انتظار آمریکا برای تسلط و کنترل نظم منطقه‌ای است. دوم، بازتفسیر معاصر آن در سند امنیت ملی ۲۰۲۵ عملاً حمایت رسمی از مداخلات مستقیم را فراهم می‌کند؛ به ویژه زمانی که واشنگتن حضور قدرتهای رقیب را تهدید می‌بیند. سوم، نکته بسیار مهم این است که دکترین مونرو زمینه فهم ارتباط میان امنیت، ژئوپلیتیک و منافع اقتصادی را به شایستگی فراهم می‌کند، سه بُعدی که در مورد ونزوئلا و تحلیل مقاله حاضر محوریت دارند. از این منظر، دکترین مونرو به عنوان یک نگاه تحلیلی برای فهم تصمیمات راهبردی آمریکا و شخص ترامپ در ونزوئلا در سال ۲۰۲۶ و توجیه اقدام او، بسیار کارآمد و معتبر خواهد بود. با توجه به این توضیحات مدل مفهومی پژوهش را می‌توان بدین صورت نشان داد:

شکل ۱. مدل مفهومی پژوهش

منبع: (نگارندگان)

روش پژوهش

این پژوهش با رویکرد توصیفی-تبیینی و در چارچوب روش کیفی انجام شده است. داده‌های مورد نیاز به شیوه کتابخانه‌ای گردآوری و از منابع مختلفی همچون کتاب‌ها، مقالات علمی، اسناد رسمی، سایت‌های تحلیلی استفاده شده است. محدوده مکانی پژوهش کشور ونزوئلا (نقشه شماره ۱) است. ونزوئلا در شمال آمریکای جنوبی واقع شده است. این کشور از شمال با دریای کارائیب و اقیانوس اطلس، از غرب با کلمبیا، از جنوب با برزیل و از شرق با گویان هم‌مرز است.

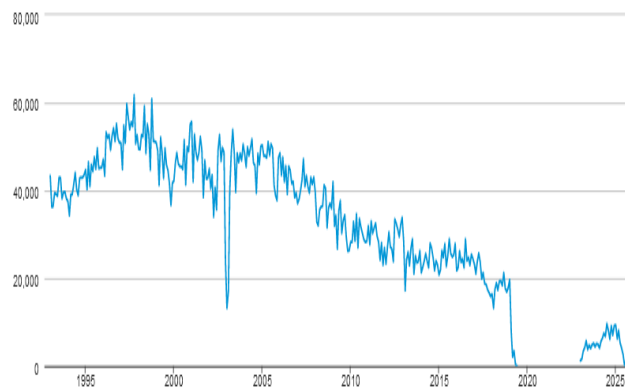
نقشه ۱. نقشه قرارگیری ونزوئلا در پهنه‌ی جغرافیایی جهان

Source:(Geology.com, 2026)

روند تاریخی روابط آمریکا و ونزوئلا

روابط ایالات متحده و ونزوئلا در طول یک صد سال گذشته نمونه بارزی از یک رابطه‌ی پر افت‌وخیز شامل همکاری راهبردی، وابستگی متقابل تا در نهایت تقابل آشکار و مداخله مستقیم بوده است.

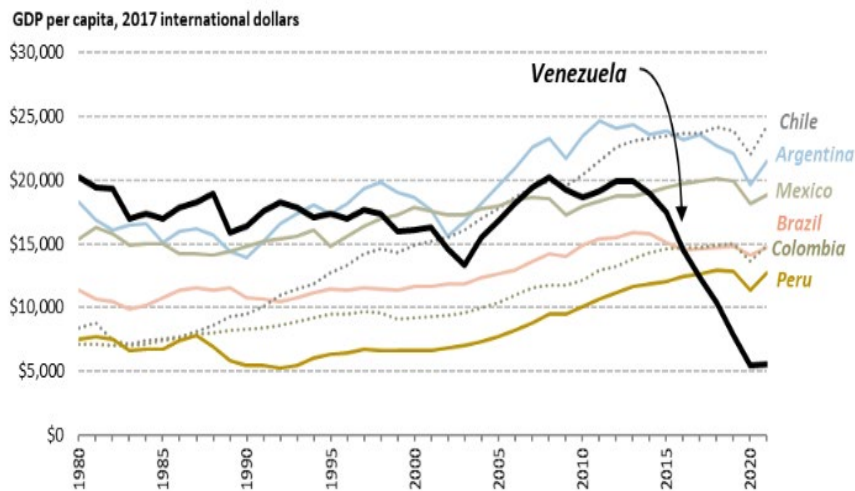
کشف نفت در دهه ۱۹۲۰، ونزوئلا را از آن زمان تاکنون در یک مسیر هیجان‌انگیز اما خطرناک رونق و رکود قرار داد (Roy and Cheatham, 2024). بهره‌برداری گسترده از منابع نفتی، این کشور را به یکی از تأمین‌کنندگان اصلی و مهم انرژی ایالات متحده تبدیل کرد. با همکاری نزدیک بین آمریکا و ونزوئلا، در سال ۱۹۲۹، این کشور پس از آمریکا، دومین تولیدکننده بزرگ نفت جهان و بزرگ‌ترین صادرکننده آن در جهان شد (Wilpert, 2003). در عین حال این همکاری چارچوبی نسبتاً باثبات میان دو کشور ایجاد کرد و روابطی راهبردی میان آنها شکل داد. در این دوره، ونزوئلا نه تنها شریک انرژی آمریکا بود، بلکه از منظر سیاسی نیز در مسیر مدنظر واشنگتن حرکت می‌کرد. به عبارتی در این دوره، ونزوئلا یکی از دولت‌های نسبتاً همسو با منافع ایالات متحده و به قول آمریکا کشور «نرمال» تلقی می‌شد. با این حال، با به قدرت رسیدن هوگو چاوز در فوریه ۱۹۹۹ این روند دچار تحولات اساسی شد. تأکید چاوز بر گفتمان انقلاب بولیواری، و عدالت اجتماعی بود و صراحتاً از امپریالیسم انتقاد می‌کرد. چاوز شرایط سیاسی آن زمان را شایسته کاراکاس نمی‌دانست و به زعم خود سعی داشت ونزوئلا را از یک کشور وابسته به کشوری مستقل تبدیل کند. سیاست‌های او در ملی‌سازی صنعت نفت و بازتعریف دخالت دولت در اقتصاد، نقش مهمی در بهبود اوضاع ایفا کرد به نحوی که درآمد حاصل از صادرات هیدروکربن کشور در سال ۲۰۰۰ به اوج خود یعنی ۲۷.۳ میلیارد دلار رسید (Mommer, 2001)؛ از آنجا که بازنده‌ی اصلی رویکردهای چاوز، ایالات متحده بود، زمینه‌ی ایجاد شکافی عمیقی میان کاراکاس و واشنگتن ایجاد شد. اتفاق دیگری که بر وخامت اوضاع افزود، نزدیکی راهبردی ونزوئلا به کشورهای چپ‌گرا، روسیه، چین و ایران بود (Watts and Lopez, 2012)، اتفاقی که این تصور را در آمریکا تقویت کرد که ونزوئلا در حال تبدیل شدن به سکویی برای نفوذ بازیگران رقیب در نیمکره غربی است؛ امری که با منطق سنتی سیاست خارجی آمریکا ناسازگار بود. علاوه بر این، وقایع سال ۲۰۰۲ و تلاش نافرجام برای برکناری چاوز، نه تنها بر وخامت تنش میان دو طرف افزود و هرگونه امکان بازگشت به الگوی همکاری پیشین را عملاً از میان برد، جامعه ونزوئلا را نیز عمیقاً دوقطبی کرد (Human Rights Watch, 2003: 164). به این ترتیب، گرچه در چنین شرایطی، صادرات نفت ونزوئلا به آمریکا تقریباً تا سال‌ها ادامه داشت (نمودار شماره ۱)؛ اما این تعامل اقتصادی محدود دیگر قادر نبود شکاف‌های ژئوپلیتیک و ایدئولوژیک عمیق بین دو کشور را ترمیم کند.

نمودار ۱. روند صادرات نفت ونزوئلا به آمریکا

Source: U.S. Energy Information Administration [EIA], 2025

مرگ چاوز و به قدرت رسیدن نیکولاس مادورو در ۲۰۱۳، آغاز عمیق‌تر شدن شکاف پیشین میان دو کشور بود. در این مسیر، کاهش شدید تولید نفت، تورم افسارگسیخته و موج گسترده‌ی مهاجرت، ونزوئلا را در حالی که برای دهه‌ها یکی از مرفه‌ترین کشورهای آمریکای جنوبی بود (نمودار شماره ۲)، به یکی از کانون‌های اصلی بی‌ثباتی در منطقه تبدیل کرد. ایالات متحده این روند را نه صرفاً یک بحران داخلی، بلکه تهدیدی مستقیم برای امنیت منطقه‌ای خود ارزیابی کرد؛ تهدیدی که ابعاد آن از مهاجرت غیرقانونی و قاچاق مواد مخدر تا نفوذ فزاینده‌ی قدرتهای رقیب امتداد می‌یافت.

نمودار ۲. GDP ونزوئلا از ۱۹۸۰ تا ۲۰۲۰

Source: Seelke, Margesson, Nelson and Brown, 2022: 9

در چنین شرایطی، راهبرد دولت ترامپ علیه‌ی ونزوئلا از فشار حد‌اکثری در تمام ابعاد و شامل تحریم‌های گسترده اقتصادی و مالی، به رسمیت شناختن مخالفان سیاسی مادورو، طرح اتهامات سنگین علیه مقامات ارشد ونزوئلا و... که در دوره قبل با شکست مواجه شد (Messari, 2025: 8)، به راهبرد تلاش برای تغییر ساختار قدرت در این کشور تغییر یافت. در واقع، در این زمان، ونزوئلا دیگر نه یک مسئله‌ی دوجانبه، بلکه بخشی از استراتژی کلان آمریکا برای بازتعریف نظم نیمکره غربی تلقی می‌شد (Schwab, 2025: 3)؛ راهبردی که در آن کنترل ژئوپلیتیکی منطقه، مهار بازیگران فرامنطقه‌ای و مدیریت پیامدهای امنیتی در هم تنیده شده بودند و سرانجام به حمله به این کشور و دستگیری مادورو ختم شد. می‌توان گفت آنچه در دوره‌ی مادورو و با ربایش او به نقطه اوج رسید، نه یک تصمیم ناگهانی، بلکه نتیجه‌ی مسیری است که از وابستگی نفتی آغاز شد، با چالش ایدئولوژیک تعمیق یافت و سرانجام در بستر بحران‌های امنیتی و ژئوپلیتیکی و تغییر نگرش آمریکا نسبت به منطقه، به مداخله مستقیم انجامید.

چرخش به نیمکره غربی در سند امنیت ملی ۲۰۲۵ آمریکا

اصل اساسی سند امنیت ملی ۲۰۲۵ آمریکا، تغییر جهت قابل توجه نگاه ایالات متحده به جهان و بازتنظیم نقش آن در نظم کنونی جهان است (Grieger, 2025: 1). در این چارچوب، بازگشت به نیمکره غربی به‌عنوان مهمترین رویکرد این سند ارزیابی می‌شود. این بازگشت، می‌تواند منجر به تغییراتی در استراتژی، طرح‌ها، برنامه‌ها و عملیات دفاعی ایالات متحده شود (Congressional Reserch, 2025: 1). مفهوم «چرخش» یا «بازگشت به نیمکره غربی»، بیانگر این اصل راهبردی است که رقابت‌های جهانی ایالات متحده، در برابر قدرتهایی چون چین و روسیه، بدون تثبیت هژمونی آن در محیط پیرامونی خود، فاقد پشتوانه‌ای پایدار خواهد بود. غالباً در اسناد گذشته از این نکته غفلت شده است. در سند امنیت ملی سال ۲۰۱۷، ترامپ بر رقابت جهانی با چین و روسیه تمرکز کرده بود و رویکردی سنتی به امنیت ملی و سیاست خارجی داشت. نسخه ۲۰۲۲ این سند در زمان جو بایدن نیز «نظم بین‌المللی» و «نظم بین‌الملل مبتنی بر قانون» را به عنوان پایه و اساس صلح و رفاه جهانی، از جمله ایالات متحده قرار داده بود (Kuok, 2025). برخلاف این اسناد، سند دولت دوم ترامپ توجه را به آمریکای لاتین و کارائیب معطوف ساخته است. به بیان دیگر، استراتژی امنیت ملی ۲۰۲۵ آمریکا نشان‌دهنده‌ی تغییر از چندجانبه‌گرایی سنتی مبتنی بر ارزش‌ها، به سمت یک رویکرد یک‌جانبه یا منطقه‌ای مبتنی بر منافع بیشتر و امنیت اقتصادی یک‌جانبه است (Krueger et al., 2025). جدول زیر نمایی از مقایسه میان این سند با دو سند قبل از آن را نشان می‌دهد:

جدول ۱. مقایسه ابعاد سه سند ۲۰۱۷، ۲۰۲۲ و ۲۰۲۵ امنیت ملی آمریکا

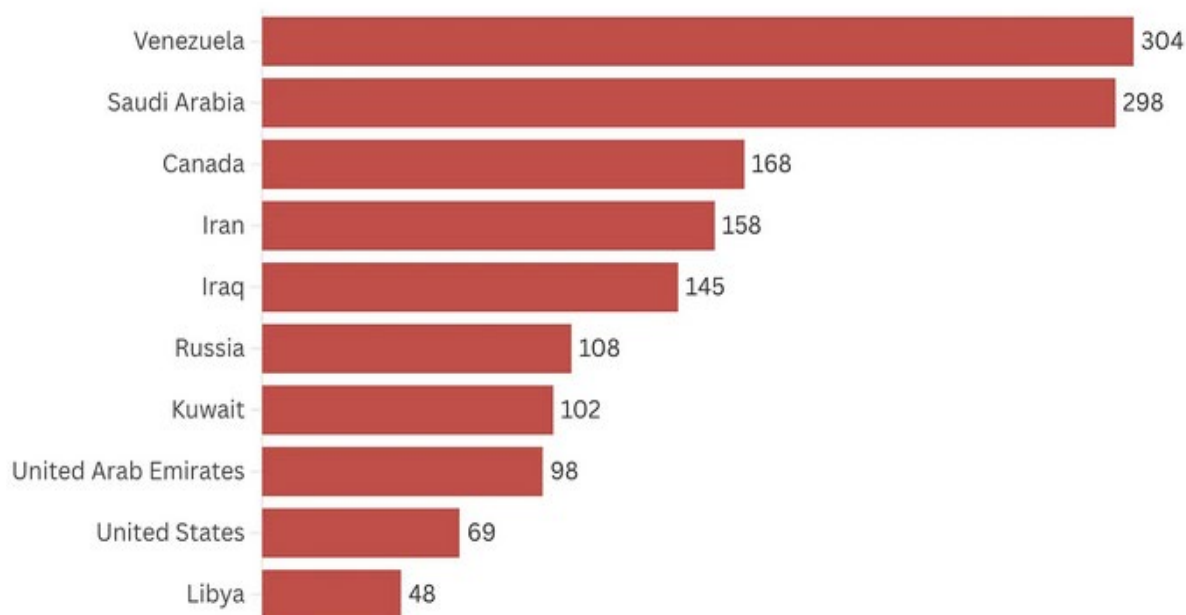
معیار مقایسه	۲۰۱۷NSS (ترامپ اول)	۲۰۲۲NSS (بایدن)	۲۰۲۵NSS (ترامپ دوم)
رویکرد کلی	رقابت با قدرتهای بزرگ	رقابت استراتژیک + نظم مبتنی بر قانون و دموکراسی	واقع‌گرایی + اولویت منافع مستقیم آمریکا
اولویت منطقه‌ای اصلی	هند-آرام و اروپا	هند-آرام	رویکرد به نیمکره غربی، احیای دکترین مونرو متمم ترامپی
چندجانبه‌گرایی	کاهش؛ تمرکز بر معاملات دوجانبه	تقویت؛ ارزش‌ها و نهادها	کاهش شدید؛ رویکرد یک‌جانبه/منطقه‌ای و مبتنی بر منافع
جایگاه ونزوئلا/آمریکای لاتین	اشاره محدود (تحریم‌ها و فشار حداکثری)	تمرکز بر بحران انسانی و دموکراسی	برحسته‌سازی بالا به عنوان تهدید چندلایه؛ اقدامات عملی در چارچوب «متمم ترامپی» برای بازسازی هژمونی

منبع: (نگارندگان)

جدول بالا نشان می‌دهد در سند جدید ونزوئلا جایگاه ویژه و با اهمیتی یافته است؛ چرا که این کشور دارای ذخایر عظیم انرژی، مخصوصاً نفت (نمودار شماره ۳) است، از موقعیت ژئوپلیتیکی حساس در حوزه کارائیب برخوردار است، و از همه مهم‌تر پیوندهای گسترده‌ای با بازیگران رقیب آمریکا به ویژه چین، روسیه و ایران دارد. می‌توان گفت از منظر سند امنیت ملی ترامپ، کاراکاس با خصوصیات راهبردی بالا دروازه طلایی ورود آمریکا به استراتژی جدید آن است. به عبارتی ونزوئلا از دریچه‌ی اهداف این سند نه صرفاً یک دولت بحران‌زده، بلکه نمونه‌ای از تلاقی هم‌زمان تهدیدهای امنیتی، ژئوپلیتیکی و اقتصادی است؛ وضعیتی که آن را برای دخالت آمریکا منطبق با خوانش ترامپی از دکترین مونرو به یک هدف مشروع و حتی ضروری تبدیل کرد.

در این خوانش بازتعریف‌شده، اقدام ایالات متحده در ربایش نیکولاس مادورو را نمی‌توان به‌عنوان تصمیمی مقطعی یا واکنشی صرف به تحولات بعضاً کم‌اهمیت داخلی این کشور تفسیر کرد. بلکه با نگاه دقیق‌تر این اقدام در چارچوب سند امنیت ملی ۲۰۲۵ معنا پیدا می‌کند و بخشی از راهبرد فعال واشنگتن برای بازسازی نظم مطلوب خود در نیمکره غربی است. تهدیدها علیه مکزیک، کوبا و گرینلند و سواحل ایسلند از آغاز سال ۲۰۲۶ نمونه‌های بعدی همین سناریو است (Harbonnier, 2026).

با توجه به این روند تحولات، می‌توان ادعان داشت که چرخش راهبردی آمریکا به نیمکره غربی از سطح گفتمان صرف و نوشته‌هایی در یک سند رسمی، یک گام مهم پیش‌رفته و به سطح عمل سیاسی و امنیتی یا به بیان بهتر به سطح اقدام منتقل گردیده است، اقدامی که ونزوئلا اولین قربانی آن بود.

نمودار ۳. میزان ذخایر نفت ونزوئلا

Source: (Ritchie, 2026)

تحلیل سه ضلع سقوط مادورو

گرداب انرژی

ونزوئلا با داشتن بزرگ‌ترین ذخایر اثبات شده جهان با بیش از ۳۰۳ میلیارد بشکه یعنی چیزی حدود ۱۷ درصد از کل ذخایر جهانی (Bin Javaid, 2026)، همواره می‌توانست نقش بسزایی در تغییر معادلات انرژی جهانی داشته باشد. همین پتانسیل آن را برای آمریکا به چیزی بیشتر از یک کشور همسایه جنوبی تبدیل کرده بود. البته باید در نظر داشت که نفت این کشور، عمدتاً سنگین، پرگوگرد و شبیه قیر نیمه‌جامد است و در کمر بند اورینوکو و اطراف دریاچه ماراکایبو نهفته است و استخراج آن نیازمند سرمایه‌گذاری عظیم، فناوری پیشرفته و زمان طولانی است. توجه به این نکته نیز مهم است که بسیاری از پالایشگاه‌ها در ایالات متحده برای تصفیه این نوع نفت طراحی و ساخته شده‌اند (Ambrose, 2026).

اهمیت راهبردی بیان شده در خصوص ونزوئلا، در ساختار بین‌المللی پرآشوب ابعاد پیچیده‌تری به خود می‌گیرد. در این سطح، خاورمیانه همچنان مانند یک بشکه باروت است. تحولات سال ۲۰۲۵ و به تازگی استقرار تجهیزات نظامی آمریکا در این منطقه برای حمله به ایران، به‌نحو نگران‌کننده‌ای احتمال اختلال یا حتی مسدود شدن تنگه هرمز را محتمل‌تر از هر زمان دیگری کرده است. از سوی دیگر، نقش انرژی در معادلات آینده بین‌المللی، رقابت میان قدرت‌های بزرگ برای کنترل یا تضمین امنیت انرژی خود و تلاش آمریکا برای تثبیت جایگاه خود در جهان انرژی در دوران گذار پررنگ‌تر از همیشه شده است. چنین چارچوبی، آمریکا را به این نتیجه رساند که کنترل منابع ونزوئلا، به معنای تضمین بسیاری از امتیازات راهبردی داخلی و بین‌المللی است که می‌تواند بر نفوذ اوپک، روابط با رقبای استراتژیک، نقش دلار آمریکا و چارچوب گسترده‌تر نظم جهانی فعلی تأثیر بگذارد (Bodell, 2026). امری که سند امنیت ملی ۲۰۲۵ آن را به خوبی درک کرده بود.

در چارچوب «متمم ترامپی به دکترین مونرو» در این سند، نیمکره غربی نه فقط یک منطقه جغرافیایی، بلکه منبع اصلی امنیت اقتصادی و انرژی آمریکا تعریف شد (White House, 2025: 16-17). بر پایه‌ی همین نگرش بود که ترامپ پس از عملیات ۳ ژانویه علیه مادورو صراحتاً عنوان کرد که هدف، بازگرداندن صنعت نفت ونزوئلا به روزهای اوجش است؛ جایی که تولید به بیش از سه میلیون بشکه در روز برسد و شرکت‌های آمریکایی مانند شورون و اکسون‌موبیل بتوانند بدون مانع در آن سرمایه‌گذاری کنند. ترامپ حتی از فروش نفت توقیف‌شده برای تأمین هزینه‌های عملیات سخن گفت و وعده داد قیمت بنزین در آمریکا پایین بیاید (Ramos, 2026).

البته این نوع اظهارنظرها بیشتر جنبه تبلیغاتی داشت و احتمالاً با هدف همراه کردن مخاطب داخلی با سیاست‌های ترامپ ایراد می‌شد، چرا که واقعیت پیچیده‌تر آن تصویری بود که ترامپ ارائه می‌داد. واقعیت این بود که صنعت نفت ونزوئلا در سال‌های آخر مادورو به مرز فروپاشی رسیده بود. تولید به زیر یک میلیون بشکه سقوط کرده بود، پالایشگاه‌ها از کار افتاده بودند و شرکت ملی نفت ونزوئلا عملاً به شرکتی ورشکسته تبدیل شده بود. بخشی از این وضعیت را می‌توان به فساد و کمبود سرمایه‌گذاری نسبت داد، اما تحریم‌ها و فشارهای ایالات متحده نیز نقش مهمی در ایجاد آن ایفا کرده بود (Noronha-Gant and Inglis, 2026). در این شرایط، چین تقریباً تنها خریدار باقیمانده بود؛ کشوری که با ناوگان موسوم به «سایه»، نفت سنگین ونزوئلا را می‌خرد و در حقیقت تبدیل به مهمترین عامل پابرجا ماندن صنعت نفت ونزوئلا شده بود. تداوم این وضعیت برای واشنگتن غیرقابل تحمل بود؛ زیرا منابعی که می‌توانست در خدمت امنیت انرژی آمریکا باشد، تبدیل به اهرمی برای رشد اقتصاد رقیب اصلی آن شده بود. از طرفی نقش آفرینی روسیه و ایران در حمایت فنی و اقتصادی از صنعت نفت کاراکاس را نیز باید به این لیست اضافه کرد. در چارچوب استراتژی احیای شده‌ی مونرو، تداوم این وضعیت، به معنای باخت واشنگتن بود و همین امر مداخله برای سقوط مادورو را تا حدودی توجیه‌پذیر می‌ساخت.

نتیجه نیز مؤید این امر بود، چرا که با ربایش مادورو و توقیف نفتکش‌ها در روزهای اول ژانویه ۲۰۲۶، آمریکا عملاً صفحه بازی را بهم زد و کنترل جریان نفت را در دست گرفت. هر چند کارشناسان معتقدند بازگرداندن تولید نفت ونزوئلا به سطح دهه ۱۹۹۰، به ۱۸۳ میلیارد دلار سرمایه در طول بیش از یک دهه نیاز دارد (Domonoske, 2026)، اما حتی افزایش متوسط تولید هم می‌تواند قیمت جهانی نفت را پایین نگه دارد و آمریکا را در موقعیت برتر قرار دهد، به‌ویژه در مواقعی که خاورمیانه ملتهب شود. بنابراین در تحلیل نقش انرژی در «مثلث برمودای سقوط مادورو» می‌توان گفت اگر این ذخایر عظیم نبود، شاید آمریکا راه دیگری را برای مواجهه با ونزوئلا انتخاب می‌کرد، مثلاً همچنان به فشار حداکثری از راه دور بسنده می‌کرد و هیچ‌گاه اقدام به ربایش مادورو نمی‌کرد؛ اما تصور دسترسی به منبعی که می‌توانست هم امنیت انرژی را تضمین کند و هم جریان مالی به رقبای اصلی را قطع نماید، مادورو را به طعمه‌ای جذاب برای آمریکا تبدیل کرد؛ بنابراین انرژی، آن وزنه‌ای بود که ترازو را به سمت اقدام مستقیم سنگین‌تر کرد. با این حال، نمی‌تواند به طور کامل توجیه‌کننده‌ی چنین عملیات پریسکی باشد. از این رو در خوش‌بینانه‌ترین حالت باید آن را کاتالیزوری دانست که در کنار دو ضلع دیگر (ژئوپلیتیک و امنیت) ادراک تهدید ادامه‌ی حکومت مادورو از سوی ترامپ را به سطحی غیرقابل چشم‌پوشی رساند؛ سطحی که اقدام مستقیم را اجتناب‌ناپذیر نمود.

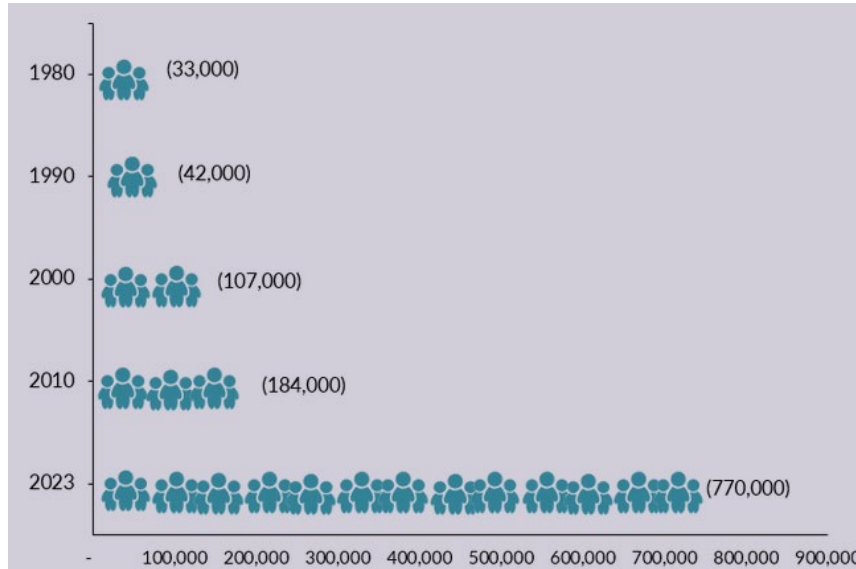
گرداب امنیت

در اواخر دوران مادورو مسئله بی‌ثباتی در ونزوئلا آنقدر گسترده و عمیق شده بود که تأثیرات آن از مرزهای این کشور فراتر رفته و کشورهای منطقه را نیز تحت تأثیر قرار داده بود. یکی و شاید بتوان گفت مهمترین مورد از این کشورها، ایالات متحده بود که امنیت مرزهای جنوبی و آرامش برخی شهرهای آن تحت تأثیر این رویداد بود؛ رویدادی که در نهایت مانند گردابی حکومت مادورو را با آن سرنوشت تلخ مواجه کرد.

موج عظیم مهاجرت، جریان قاچاق مواد مخدر و گسترش جرایم سازمان‌یافته عناصر اصلی و تعیین‌کننده‌ی این گرداب بودند؛ عناصری که مانند حلقه‌های یک زنجیر عمل کرده و همدیگر را تقویت می‌کردند. سند امنیت ملی ۲۰۲۵ ترامپ نیز این تهدیدها را در صدر اولویت‌های نیمکره غربی قرار داد و تأکید کرد که آمریکا دیگر نمی‌تواند در برابر چنین بی‌نظمی در حیات خلوت خود سکوت کند.

مهاجرت از ونزوئلا از بزرگترین بحران‌های آوارگی در جهان جابه‌جایی به شمار می‌رود (UNHCR, 2024). از سال ۲۰۱۴ تا تا دسامبر سال ۲۰۲۵ براساس آمارها، بیش از ۷.۹ میلیون ونزوئلایی این کشور را ترک کرده‌اند. این بزرگترین مهاجرت دسته‌جمعی در تاریخ معاصر آمریکای لاتین بوده است (UNHCR, 2026). این بحران در ارتباط با مهاجرت به آمریکا در سال‌های اخیر با شیب معناداری در حال افزایش بوده است (نمودار شماره ۴). در سال ۲۰۲۴، آخرین سالی که داده‌های آن در دسترس است، تخمین زده می‌شود که حدود ۱ میلیون مهاجر ونزوئلایی نیز در ایالات متحده زندگی می‌کردند. طبق آمار اداره سرشماری ایالات متحده،

این ونزوئلایی‌ها حدود ۲٪ از کل جمعیت مهاجران را تشکیل می‌دهند (Brooks and Brewster, 2026). با توجه به این روند، دولت ترامپ برنامه‌های حمایتی قبلی را لغو کرد، اخراج‌ها را افزایش داد و این مهاجرت را به عنوان تهدیدی برای امنیت داخلی معرفی کرد.

نمودار ۴. جمعیت مهاجران ونزوئلایی در ایالات متحده از ۱۹۸۰ تا ۲۰۲۳

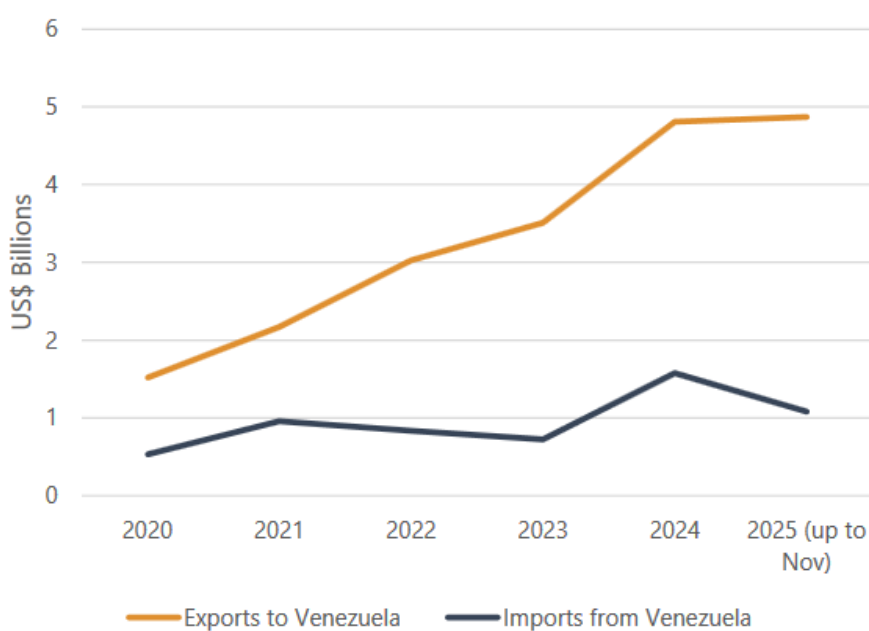
Source: (Amaya and Batalova, 2025)

قاچاق مواد مخدر، لایه دوم گرداب امنیت بود. طی سال‌های اخیر مقامات آمریکایی مادورو را به حمایت گسترده و دست داشتن در قاچاق سازمان‌یافته مواد مخدر متهم می‌کردند. در سال ۲۰۲۰ دریاسالار کریگ فالر، فرمانده نیروی دریایی، بدون مشخص کردن جدول زمانی، به خبرنگاران گفت که قاچاق مواد مخدر در داخل و از طریق ونزوئلا بیش از ۵۰ درصد افزایش یافته است و مادورو و نزدیکانش در حال پر کردن جیب‌های خود با همدستی در قاچاق غیرقانونی مواد مخدر هستند (Ramsey and Smilde, 2020: 4). در دولت ترامپ، مارکو روبریو در اوت ۲۰۲۵ اعلام کرد که «آمریکا جایزه دستگیری دیکتاتور نیکولاس مادورو را به دلیل نقض قوانین مواد مخدر ایالات متحده، دو برابر کرده و به ۵۰ میلیون دلار رسانده است» (Curtis, 2026). به این ترتیب در سال ۲۰۲۶ دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، حمله نظامی آمریکا و برکناری نیکولاس مادورو، رهبر ونزوئلا را بخشی از کمپین گسترده علیه مواد مخدر عنوان کرد (Munir, 2026)؛ اما واقعیت با این فضا سازی و ادعاهای مطرح شده توسط مقامات آمریکایی تفاوت معناداری داشت. طبق گزارش جهانی مواد مخدر سازمان ملل متحد در سال ۲۰۲۵، تنها ۵٪ از کوکائین کلمبیا از ونزوئلا عبور می‌کرد (Antillano, 2026). از سوی دیگر، بیشتر این کوکائین به اروپا ارسال، تنها بخش ناچیزی از آن به ایالات متحده قاچاق می‌شد. در عوض، عرضه کوکائین ایالات متحده عمدتاً از طریق اقیانوس آرام و مکزیک تأمین می‌شود (International Crisis Group, 2025)؛ بنابراین می‌توان گفت که سقوط مادورو نه بر تولید کوکائین و نه بر حمل و نقل آن تأثیری نخواهد گذاشت و معاملات فاسد بدون تغییر ادامه می‌یابد (Varese, 2026). البته این بدان معنا نیست که بحران‌های امنیتی ونزوئلا مانند مهاجرت گسترده، قاچاق مواد مخدر و تهدیدات ناشی از این بحران‌ها واقعیت بیرونی ندارد و یا تأثیر این تهدیدات بر ایالات متحده و امنیت آن صفر است؛ اما این شواهد نشان می‌دهد که این تهدیدها قبل از آن که عامل اصلی ربایش مادورو باشند، در حقیقت بهانه‌ای مؤثر و مشروع‌نما برای توجیه این عمل بود؛ مانند دیگر نقاط آمریکای لاتین که استفاده ابزاری از روایت‌های جنگ با مواد مخدر برای توجیه مداخله در این مناطق دهه‌هاست که ستون اصلی استراتژی ژئوپلیتیکی ایالات متحده بوده است (Dodd, 2026). درست همانند سند امنیت ملی ۲۰۲۵ که این مسائل را اولویت نیمکره غربی خواند و روایت ترامپ که آنها را تهدیدی مستقیم برای امنیت داخلی و ثبات منطقه و آمریکا عنوان کرد؛ به تعبیر دیگر، امنیت در این معادله، ابزاری دیپلماتیک بود تا مداخله‌ای غیرقانونی را در چارچوب دکترین مونرو ترامپی مشروعیت بخشد.

گرداب ژئوپلیتیک

ونزوئلا در سال‌های پایانی حاکمیت مادورو به یکی از نقاط حساس تقابل ژئوپلیتیکی در نیمکره غربی تبدیل شده بود. موقعیت استراتژیک این کشور در کارائیب و همین‌طور نزدیکی به مسیرهای دریایی کلیدی و از همه مهمتر دسترسی به کانال پاناما، این کشور را به کانونی جذاب برای نفوذ قدرت‌های رقیب آمریکا بدل کرده بود. در راستای این تهدید، طبق خوانش ترامپی از دکترین مونرو، ایالات متحده باید به هر طریقی استقرار نیروها، قابلیت‌های تهدیدآمیز، و مالکیت یا کنترل دارایی‌های حیاتی استراتژیک در نیمکره غربی را از رقبای خود سلب کند (Jütten and Delivorias, 2026: 3).

مهمترین این رقبا چین بود که در سال‌های اخیر تجارت آن با ونزوئلا به صورت چشمگیری رشد پیدا کرده (نمودار ۵) و همین پکن را به شریک اصلی تجاری کاراکاس تبدیل کرده بود. علاوه بر این، در سال ۲۰۲۳ با امضای توافق‌نامه‌ای در پکن، رابطه دو کشور به سطح مشارکت استراتژیک همه‌جانبه ارتقا پیدا کرد (Piña, 2025). همچنین بخش عمده‌ای از نفت صادراتی ونزوئلا به چین فروخته می‌شد؛ به طوری که طبق گزارش شرکت تحلیل انرژی Vortexa، واردات نفت چین از ونزوئلا در طول سال ۲۰۲۵ به حدود ۴۷۰،۰۰۰ بشکه در روز یا تقریباً ۴.۵ درصد از واردات نفت خام دریایی چین رسیده بود (Jackson and Li, 2026). در کنار این موارد، قراردادهای لجستیکی طولانی‌مدت بین دو کشور، حضور گسترده‌ی چین در بنادر کلیدی و پروژه‌های زیرساختی ونزوئلا و واردی از این دست، با ارتقای تعاملات دوجانبه به سطحی فراتر از مبادلات تجاری محض، عملاً ونزوئلا را به پایگاهی برای گسترش نفوذ پکن در منطقه تبدیل کرده بود. این وضعیت به معنای دسترسی یک رقیب اصلی به منابع حیاتی و مسیرهای نزدیک به خاک آمریکا بود؛ وضعیتی که به هیچ وجه برای ترامپ قابل تحمل نبود.

نمودار ۵. روند تجارت چین با ونزوئلا از ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۵

Source: (Federici and et al, 2026: 3)

روسیه به عنوان یکی دیگر از رقبای ایالات متحده، نقش تعیین‌کننده‌ای در ونزوئلا داشت. روسیه عملاً از ونزوئلا برای گسترش نفوذ خود در نیمکره غربی استفاده می‌کرد (Sukhankin, 2026). کرملین از اواسط دهه ۲۰۰۰ میلادی به طور فعال به ونزوئلا روی آورد و دولت سوسیالیستی هوگو چاوز را ابتدا به عنوان یک شریک اقتصادی و سپس به عنوان یک «ناو هواپیمابر غرق نشدنی» در سواحل آمریکا به تصویر کشید. در دوران مادورو این رابطه گسترش چشمگیری یافت. رؤسای جمهور دو کشور توافق‌نامه همکاری ۱۰ ساله امضا کردند که رسانه‌های رسمی ونزوئلا آن را دال بر «شریک کلیدی روسیه در منطقه» مورد ستایش قرار دادند. علاوه بر این، بیش از ۳۵۰ توافقنامه دوجانبه منعقد شد که شامل دفاع و امنیت، اطلاعات و هوانوردی، انرژی هسته‌ای

و خودروسازی و حتی ادغام سیستم‌های مالی می‌شد (Kolyandr, 2026). این سطح از ارتباط و نزدیکی، نگرانی ترامپ را از تبدیل شدن ونزوئلا به یک «سکوی نظامی» برای روسیه به اوج رساند. حضور ایران، دیگر نگرانی آمریکا در مورد ونزوئلا بود. همکاری ایران و ونزوئلا پس از آن که هوگو چاوز، رئیس‌جمهور سابق ونزوئلا، در سال ۲۰۰۵ این دو کشور را «برادر» اعلام کرد، گسترش یافت. این همکاری در دوران ریاست جمهوری نیکولاس مادورو، تشدید شد و شامل جلسات منظم ریاست جمهوری، بازدیدهای هیئت‌های رسمی و جلسات کمیسیون مشترک می‌شد. در سال ۲۰۲۲ روابط دوجانبه تهران-کاراکاس با پیمان‌های دفاعی، از جمله توافق‌نامه ۲۰ ساله، تولید مشترک پهپادها و سلاح‌های ایرانی در خاک ونزوئلا، استقرار احتمالی مهمات و دستگاه‌های پرازیت تقویت شد (Palumbo, 2025). این سطح از ارتباط و آن هم با حجم و دامنه‌ای مشخص و جهت‌دار، مسئله‌ای نبود که ایالات متحده به سادگی از آن چشم‌پوشی کند.

بر اساس داده‌های بیان شده، حضور و نفوذ ایران، روسیه و چین، هر یک به شیوه‌ای متفاوت، اما مکمل ونزوئلا را برای آمریکا، به گره راهبردی در نیمکره غربی تبدیل کرده بودند، به نحوی که ایالات متحده احساس می‌کرد اگر کنترل آن را در دست نگیرد، برتری منطقه‌ای‌اش برای همیشه تضعیف خواهد شد؛ بنابراین، می‌توان گفت که رفع تهدیدات رقبای آمریکا در ونزوئلا از منظر ژئوپلیتیکی، که «متمم ترامپی به دکترین مونرو»، آن را خط قرمز راهبردی تعریف کرده بود، همان علت بنیادین حمله و سقوط مادورو بود. چرا که با رفع این تهدید، ایالات متحده به سه هدف دست می‌یافت: اول آن که مانع از تثبیت پایگاه رقبای راهبردی در حیط خلوت خود شد، دوم این که اقتدار منطقه‌ای خود را به نمایش گذاشت و سوم، الگویی هشدار دهنده برای بازیگران بین‌المللی که قصد نفوذ در نیمکره غربی را دارند، ایجاد کرد.

ارزیابی تحلیلی: جایگاه اضلاع سه‌گانه‌ی سقوط مادورو

بررسی نقش سه گرداب، انرژی، امنیت و ژئوپلیتیک نشان می‌دهد که ربایش منجر به سقوط مادورو، برخلاف ادعای ایالات متحده، قبل از آن که واکنشی به بحران‌های جاری و وضعیت نسبتاً آشفته‌ی ونزوئلا باشد، در حقیقت نمود بیرونی یک منطق کلان در سیاست خارجی آمریکاست. بر اساس این منطق، دلایل انرژی و امنیت به‌عنوان علل اقدام علیه مادورو، در عمل به ترتیب در جایگاه ابزار و بهانه‌ی مشروعیت‌بخش، در خدمت عامل اصلی یعنی اهداف ژئوپلیتیکی به‌عنوان محرک قرار می‌گیرند (شکل ۲). بنابراین، ونزوئلا نه به‌عنوان یک دولت بحران‌زده و درجه‌ی دو، بلکه به مثابه گلوگاهی تلقی شد که کنترل یا از دست رفتن آن، به منزله‌ی آزمونی برای ایالات متحده بود که مستقیماً با توان این کشور برای اعمال نظم مطلوب خود در نیمکره غربی گره خورده بود؛ گره‌ی که نوع عمل ایالات متحده در ونزوئلا می‌توانست آن را به چالشی پایدار و یا یک گشایش راهبردی تبدیل کند.

به واقع، سند امنیت ملی ۲۰۲۵ با احیای دکترین مونرو در قالب خوانش ترامپی آن، قبل از این که سندی مانند اسناد گذشته و مرسوم آمریکا باشد خط‌کشی برای تعیین و تبیین مرزهای تحمل‌پذیری واشنگتن در سیاست خارجی منطقه‌ای و بین‌المللی است. در نتیجه، حضور هم‌زمان و بعضاً مکمل، قدرت‌های رقیبی مانند چین، روسیه و ایران در فضای ژئوپلیتیکی ونزوئلا، از نظر آمریکا موضوعی قابل‌مدیریت و چالشی قابل اغماض نبود؛ بلکه نقض مستقیم و فاحش منطق هژمونیک و اهداف چرخش به نیمکره غربی تلقی می‌شد. از این منظر، ایالات متحده در مواجهه با مادورو با دو انتخاب سخت و تعیین‌کننده مواجه بود: اول عقب‌نشینی راهبردی و تحمل حضور رقبا در نیمکره غربی؛ یعنی همان استراتژی مرسوم سال‌های قبل و دوم تغییر نگرش و اقدامی قاطع، با هدف بازسازی اصل بازدارندگی و بازتعریف قدرت هژمونیک خود در نیمکره غربی و به تبع آن در نظام بین‌الملل بود.

انتخاب قطعی آمریکا گزینه‌ی دوم و نتیجه‌ی آن، ربایش رئیس‌جمهور قانونی ونزوئلا از طریق عملیاتی بی‌پرده و مغایر با عرف و قواعد حقوق بین‌الملل بود. این عملیات را که نشان‌دهنده‌ی تحولی نگران‌کننده و کم‌سابقه در الگوی رفتاری آمریکا بود، نمی‌توان صرفاً اقدامی امنیتی یا استثنایی دانست؛ بلکه بیانگر این واقعیت تلخ است که در منطق سیاست خارجی معاصر واشنگتن، محدودیت‌های حقوقی تنها تا جایی معتبرند که مانع تحقق اهداف آمریکا نشوند. این رویکرد جدید را شاید بتوان «آمریکا‌کراسی» نامید. آمریکا‌کراسی بدان معناست که برای ایالات متحده‌ی ترامپ، قدرت نه در چارچوب قانون، بلکه قانون در سایه‌ی قدرت معنا پیدا می‌کند. در چنین شرایطی باید کنش آمریکا در ونزوئلا را نه یک رخداد معمول و مرسوم نیست، بلکه نمونه‌ای هشداردهنده و

احتمالاً تکرار شونده از آینده‌ی تعامل آمریکا با محیط بین‌الملل تصور کرد؛ آینده‌ای که در آن هر ابزار و بهانه‌ای در خدمت اقدام و توسل به زور، با هدف تأمین منافع ژئوپلیتیکی ایالات متحده قرار می‌گیرد. سخنان نماینده آمریکا در سازمان ملل پس از سقوط مادورو با این محتوا که: «نیمکره غربی محل زندگی ماست و اجازه نخواهیم داد به پایگاهی برای عملیات دشمنان، رقیبان و رقابت‌کنندگان ایالات متحده تبدیل شود. همچنین اجازه نخواهیم داد بزرگ‌ترین ذخایر انرژی جهان تحت کنترل دشمنان آمریکا باشد»، نه تنها یک موضع‌گیری سیاسی، بلکه شاهدهی روشن و تأییدی تجربی بر این نتیجه‌ی پژوهش است.

شکل ۲. مفهوم‌سازی نتایج پژوهش
منبع: (نگارندگان)

نتیجه‌گیری

پرسش اصلی این پژوهش بر چگونگی تأثیرگذاری سه عامل انرژی، ژئوپلیتیک و امنیت بر سقوط دولت مادورو متمرکز بود. یافته‌ها نشان می‌دهد این عوامل نه در عرض هم، که در رابطه‌ای سلسله‌مراتبی عمل کرده‌اند. در این معادله، آنچه ررایش مادورو را از یک گزینه حاشیه‌ای به اقدامی اجتناب‌ناپذیر تبدیل کرد، ارزیابی و اشتگتن از ونزوئلا به‌عنوان فضایی برای تلافی هم‌زمان سه تهدید ژئوپلیتیکی (حضور رقبا در حیات خلوت)، اقتصادی-راهبردی (دسترسی رقبا به بزرگ‌ترین ذخایر نفت جهان) و امنیتی (پیامدهای ثانویه بحران داخلی) بود. نتایج مؤید آن است که ژئوپلیتیک به‌عنوان زیربنا و محرک اصلی عمل کرد. بدین معنا که حضور هم‌زمان و فزاینده چین، روسیه و ایران در ونزوئلا، از منظر خوانش ترامپی دکترین مونرو، عبور از خط قرمز راهبردی ایالات متحده تلقی شد. انرژی در قالب کنترل بزرگ‌ترین ذخایر اثبات‌شده نفت جهان، هم هدف بود و هم اهرمی برای تضعیف رقبا در ونزوئلا تلقی شد. امنیت نیز کارکرد توجیه‌کننده داشت و با برجسته‌سازی تهدیدهایی چون مهاجرت و قاچاق مواد مخدر، پوششی مشروعیت‌بخش برای اقدامی فراهم آورد که ریشه‌های آن عمیقاً ژئوپلیتیک بود. بر این اساس، این پژوهش مداخله در ونزوئلا را که تجلی منطق نوینی از کنش‌گری آمریکا است، «آمریکا‌کراسی» می‌نامد. در این منطق، قدرت فراتر از قانون، مرزهای اقدام مشروع را تعیین می‌کند و اولویت‌های ژئوپلیتیکی، حقوق بین‌الملل را به حاشیه می‌رانند. چنین الگویی، ونزوئلا را به هشدار برای آینده تبدیل می‌کند؛ آینده‌ای که در آن هر نقطه از نیمکره غربی و حتی جهان می‌تواند هرگاه ترکیبی از تهدید ژئوپلیتیک، منافع راهبردی و بهانه‌های امنیتی در آن گرد آید، تبدیل به هدفی برای مداخله آمریکا باشد.

قدردانی

نویسندگان مراتب تشکر و قدردانی خود را از هیئت تحریریه مجله و تمامی دست‌اندرکاران محترم در مراحل داوری و انتشار این مقاله ابراز می‌دارند.

منابع

آوریده، مالک و همکاران (۱۴۰۲). مقایسه تأثیر تحریم‌های ایالات متحده علیه ج.ا.ایران و ونزوئلا در دوره ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ و تأثیرات اقتصادی آن. مطالعات اقتصاد سیاسی بین‌الملل، ۶(۱)، ۳۲۱-۳۵۳. doi: 10.22126/ipes.2023.8714

زارع، محمدحسین و اسدزاده، احمد (۱۴۰۳). بررسی ایدئولوژیک سیاسی چاویسم. زبان و فرهنگ ملل، ۷(۱۳)، ۲۳۹-۲۵۶

صبوری‌نژاد، احمد و اکرمی، طه (۱۳۹۴). آمریکا و سیاست ترویج دموکراسی در آمریکای لاتین: مطالعه موردی ونزوئلا. تحقیقات سیاسی و بین‌المللی، ۷(۲۵)، ۱۰۷-۱۳۳.

- Amaya, A. A., and Batalova, J. (2025). Venezuelan immigrants in the United States. Migration Policy Institute. available at: <https://www.migrationpolicy.org/article/venezuelan-immigrants-united-states> (accessed 5 January 2026)
- Geology.com (2026). Venezuela Map and Satellite Image. available at: <https://geology.com/world/venezuela-satellite-image.shtml> (accessed 5 January 2026)
- Ambrose, J. (2026). Dense, sticky and heavy: why Venezuelan crude oil appeals to US refineries. The Guardian. available at: <https://www.theguardian.com/business/2026/jan/05/venezuelan-crude-oil-appeals-to-us-refineries> (accessed 5 January 2026)
- Antillano, A. (2026). Drugs and gangs exist in Venezuela, but don't be fooled. Trump arrested Nicolás Maduro to plunder our wealth. The Guardian, available at: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2026/jan/13/drugs-gangs-venezuela-why-donald-trump-arrested-nicolas-maduro> (accessed 5 January 2026)
- Avaride, M., and et al. (2023). Comparing Effects of US Sanctions against Iran and Venezuela during Donald Trump's Presidency and Analyzing Economic Impacts. International Political Economy Studies, 6(1), 321-353. doi:10.22126/ipes.2023.8714.1542 [In Persian]
- Bin Javid, O. (2026). Venezuela after Maduro: Oil, power and the limits of intervention. Al Jazeera. available at: <https://www.aljazeera.com/news/2026/1/5/venezuela-after-maduro-oil-power-and-the-limits-of-intervention> (accessed 5 January 2026)
- Bodell, T. (2026). How U.S. Control of Venezuelan Oil Could Redefine the World Order. StoneTurn. available at: <https://stoneturn.com/insight/how-u-s-control-of-venezuelan-oil-could-redefine-the-world-order/> (accessed 5 January 2026)
- Brooks, M., and Brewster, K. (2026). Most of the 1 million Venezuelans in the United States arrived within the past decade. The Conversation. available at: <https://theconversation.com/most-of-the-1-million-venezuelans-in-the-united-states-arrived-within-the-past-decade-272988> (accessed 5 January 2026)
- Congressional Reserch. (2025). National Security Strategy: Potential Implications for DOD of Prioritizing the Western Hemisphere and China. available at: <chrome-extension://efaidnbmnfnkcehdnncjkgkhlhkmepkbfj/hls/hls/C:/Users/nr/Downloads/IF13137.2.pdf> (accessed 5 January 2026)
- Curtis, J. (2026). The US capture of Nicolás Maduro. The House of Commons Library, available at: <https://commonslibrary.parliament.uk/research-briefings/cbp-10452/> (accessed 5 January 2026)
- Dodd, O. (2026). The War on Drugs: A Pretext for Regime Change in Venezuela. Jacobin, available at: <https://jacobin.com/2026/01/drug-war-venezuela-maduro-trump> (accessed 5 January 2026)
- Domonoske, C. (2026). The world has too much oil right now. Will companies want Venezuela's? NPR. available at: <https://www.npr.org/2026/01/07/nx-s1-5668491/venezuela-oil-global-markets> (accessed 5 January 2026)
- Federici, J., Morgret, N., Gordon, B., and Ayres, G. (2026). China-Venezuela fact sheet: A short primer on the relationship. U.S.-China Economic and Security Review Commission, available at: https://www.uscc.gov/sites/default/files/2026-01/China_Venezuela_Fact_Sheet_A_Short_Primer_0.pdf (accessed 5 January 2026)
- Feffner, J. (2025). The Geopolitics of Trump's Venezuela Campaign. Analysis and Debate, No 85, Ecuador, Rosa Luxemburg Stiftung, Oficina Región Andina, 1-5. <https://www.giga-hamburg.de/4e8416c1-5182-47dd-9d9e-fd6dc96d91ed>

- Grieger, G. (2025). The 2025 US National Security Strategy (PE 779.261). European Parliamentary Research Service, available at: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/ATAG/2025/779261/EPRS_ATA\(2025\)779261_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/ATAG/2025/779261/EPRS_ATA(2025)779261_EN.pdf) (accessed 5 January 2026)
- Harbonnier, L. (2026). Economic security policies: how the kidnapping of Maduro reveals the gap between the US and the EU. available at: <https://www.linkedin.com/pulse/economic-security-policies-how-kidnapping-maduro-gap-us-harbonnier-vyyze> (accessed 5 January 2026)
- Human Rights Watch. (2003). World report 2003: Venezuela. available at: <https://www.hrw.org/legacy/wr2k3/pdf/venezuela.pdf> (accessed 5 January 2026)
- International Crisis Group (2025). Beware the slide toward regime change in Venezuela. available at: <https://www.crisisgroup.org/stm/latin-america-caribbean/venezuela/beware-slide-toward-regime-change-venezuela> (accessed 5 January 2026)
- Jackson, L., and Li, S. (2026). China's oil investments in Venezuela. Reuters, available at: <https://www.reuters.com/business/energy/chinas-oil-investments-venezuela-2026-01-05/> (accessed 5 January 2026)
- Jütten, M., and Delivorias, A. (2026). The US military intervention in Venezuela and the regional and geopolitical context (PE 782.616). European Parliamentary Research Service. available at: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2026/782616/EPRS_BRI\(2026\)782616_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2026/782616/EPRS_BRI(2026)782616_EN.pdf) (accessed 5 January 2026)
- Kolyandr, A. (2026). Russia loses Venezuela, the avocado ally. CEPA, available at: <https://cepa.org/article/russia-loses-venezuela-the-avocado-ally/> (accessed 5 January 2026)
- Krueger, T., and et al (2025). Key Takeaways from the 2025 National Security Strategy: What Has Changed and What It Means for Business. available at: <https://www.akingump.com/en/insights/alerts/key-takeaways-from-the-2025-national-security-strategy-what-has-changed-and-what-it-means-for-business> (accessed 5 January 2026)
- Kuok, L. (2025). Neglecting international order and law threatens 'America First'. The Brookings Institution, available at: <https://www.brookings.edu/articles/breaking-down-trumps-2025-national-security-strategy> (accessed 5 January 2026)
- Messari, N. (2025). the United States and Venezuela: beyond the bilateral dimension. Policy Brief. No. 66, Moroccan: Policy Center for the New South.
- Mommer, B. (2001). Venezuelan oil politics at the crossroads. Oxford Institute for Energy Studies. available at: <https://www.oxfordenergy.org/publications/venezuelan-oil-politics-at-the-crossroads> (accessed 5 January 2026)
- Munir, F. (2026). Trump used spectre of drug smuggling to attack Venezuela. TRT World, available at: <https://www.trtworld.com/article/16528fc9396e> (accessed 5 January 2026)
- Noronha-Gant, J., and Inglis, B. (2026). Why the US attacked Venezuela: Oil, sanctions and Maduro. Global Witness. available at: <https://globalwitness.org/en/campaigns/fossil-fuels/why-the-us-attacked-venezuela-oil-sanctions-and-maduro/> (accessed 5 January 2026)
- Palumbo, R. (2025). The cross-continental threat: Iran and Venezuela's U.S.-defying partnership. Jewish Institute for National Security of America (JINSA), available at: <https://jinsa.org/the-cross-continental-threat-iran-and-venezuelas-us-defying-partnership/> (accessed 5 January 2026)
- Petrovi, Č. (2025). Reviving the Monroe Doctrine: Trump's Campaign for Panama, Canada and Greenland. *Napredak-časopis za političku teoriju i praksu*, 6(2), 63-74. doi: 10.5937/napredak6-58647
- Piña, C. E. (2025). Venezuela. The People's Map, available at: <https://thepeoplesmap.net/country/venezuela/> (accessed 5 January 2026)
- Pires, M. C., and Nascimento, G. (2020) The Monroe Doctrine 2.0 and U.S.-China-Latin America Trilateral Relations. *International Organisations Research Journal*, 15(3), 1-21. doi: 10.17323/1996-7845-2020-03-08
- Ramos, C. N. (2026). Trump has promised cheaper oil. Texas' economy could pay a price. Fox San Antonio. available at: <https://foxsanantonio.com/newsletter-daily/trump-has-promised-cheaper-oil-texas-economy-could-pay-a-price> (accessed 5 January 2026)
- Ramsey, G., and Smilde, D. (2020). Beyond the narco-state narrative: What U.S. drug monitoring data says about Venezuela. Washington Office on Latin America, available at: <https://www.wola.org/wp->

- content/uploads/2020/03/Narcostate-Venezuela-Drug-Trafficking-Ramsey-Smilde.pdf (accessed 5 January 2026)
- Renzullo, J. (2025). Venezuela between US Military Threat and Regime Survival. *GIGA Focus Lateinamerika*, (6), 1-12. doi: 10.57671/gfla-25062
- Reyes Ramírez, R. (2025). Trump, Colombia and Venezuela: The return of the Monroe Doctrine? (IEEE Analysis Document 69/2025). IEEE, 1-17.
- Ritchie, H. (2026). Five(ish) charts that give some context to Venezuelan oil. By the Numbers. available at: <https://hannahritchie.substack.com/p/venezuelan-oil> (accessed 5 January 2026)
- Roosevelt, T. (2026). Roosevelt Corollary to the Monroe Doctrine. Official Documents, Letters, Statements & Laws, December 6, 1904. From Teaching American History. available at: <https://teachingamericanhistory.org/document/roosevelt-corollary-to-monroe-doctrine/> (accessed 5 January 2026)
- Roy, D., and Cheatham, A. (2024). Venezuela: The rise and fall of a petrostate. Council on Foreign Relations. available at: <https://www.cfr.org/backgrounder/venezuela-crisis> (accessed 5 January 2026)
- Saboorinejad, A., and Akrami, T. (2016). The United States and Promotion of Democracy in Latin America: The Case of Venezuela, Political and International Researches Quarterly, 7(25), 107-132. [In Persian]
- Schwab, B. (2025). Attack on Venezuela and the Removal of Maduro from Power: The Trump Doctrine in Action. Hungarian Institute of International Affairs, 1-10. available at: <https://hiia.hu/wp-content/uploads/2026/01/Schwab-Attack-on-Venezuela-and-the-Removal-of-Maduro-from-Power-The-Trump-Doctrine-in-Action-1.pdf> (accessed 5 January 2026)
- Seelke, C. R., Nelson, R. M., Margesson, R., and Brown, P. (2022). Venezuela: Background and U.S. Relations. U.S: Congressional Research Service. available at: <https://crsreports.congress.gov>
- Sukhankin, S. (2026). Russia leverages Venezuela to expand influence in Western Hemisphere. The Jamestown Foundation, available at: <https://jamestown.org/russia-leverages-venezuela-to-expand-influence-in-western-hemisphere/> (accessed 5 January 2026)
- U.S. Department of State. (n.d.). Monroe Doctrine 1823. Office of the Historian. available at: <https://history.state.gov/milestones/1801-1829/monroe> (accessed 5 January 2026)
- U.S. Energy Information Administration. (2025). U.S. imports from Venezuela of crude oil and petroleum products (Thousand Barrels) [Data set] available at: <https://www.eia.gov/dnav/pet/hist/LeafHandler.ashx?n=PET&s=MTTIMUSVE1&f=M> (accessed 5 January 2026)
- UNHCR. (2024). Venezuela Crisis Explained. USA for UNHCR. available at: <https://www.unrefugees.org/news/venezuela-crisis-explained/> (accessed 5 January 2026)
- UNHCR. (2026). VENEZUELA HUMANITARIAN CRISIS. USA for UNHCR, available at: <https://www.unrefugees.org/emergencies/venezuela/> (accessed 5 January 2026)
- Varese, F. (2026). Drugs trafficking in Venezuela is an ocean away from the capture of Maduro. RUSI, available at: <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/drugs-trafficking-venezuela-ocean-away-capture-maduro> (accessed 5 January 2026)
- Watts, J., and Lopez, V. (2012). Hugo Chávez rival pledges seismic shift in foreign policy. The Guardian, available at: <https://www.theguardian.com/world/2012/sep/30/venezuela-chavez-challenger-election-pledges> (accessed 5 January 2026)
- Wheless, J. (1914). The Monroe Doctrine and Latin America. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 54(1), 66-83. doi: 10.1177/000271621405400107
- White House. (2025). National security strategy of the United States of America. available at: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf> (accessed 5 January 2026)
- Wilpert, G. (2003). The Economics, Culture, and Politics of Oil in Venezuela. *Venezuelanalysis*. available at: <https://venezuelanalysis.com/analysis/74> (accessed 5 January 2026)
- Zare, M. H., and Assadzadeh, A. (2024). An Ideological and Political Study of Chavism. *Scientific Biannual Journal of Language and Culture of Nations*, 7(14), 239-256. [In Persian]